

Biënnale in een grote celloklankkast

Peppert 1000

Hij kan knarsen, maar het ligt in de aard van de cello om te zoemen en te strelen, blijkt tijdens de Tweede Cello Biënnale.

Van onze medewerker
Frits van der Waa

AMSTERDAM Een zee van hele, driekwart- en halve cellisten golft zaterdag door de grote hal van het Muziekgebouw, omstuwde door ouders en andere familieleden. Zojuist heeft het Mega Kinder Cello Orkest de grote zaal van het Muziekgebouw gevuld met het geluid van gretige hommels en bromvliegen. En dan moet de Cello Biënnale 2008 nog officieel geopend worden.

'Er is in al deze dagen één geluid dat u zeker niet wilt horen', zegt burgemeester Cohen een paar uur later, 'en dat ga ik nu maken.' Waarop hij de C-snaar van een hem toegereikte cello aanstrijkt. De twaalf leden van het ensemble Celomania zitten klaar om de burgervader de nodige ruggensteun te geven, dus het klinkt onverwacht goed.

Het is pas de tweede keer dat de Cello Biënnale gehouden wordt, maar het evenement staat zoals dat het stevig op de kaart - bij het publiek, bij fondsen en sponsors, en bij de musici natuurlijk helemaal.

Tot en met komende zaterdag is

het Muziekgebouw één grote celloklankkast, gevuld met grote namen als Pieter Wispelwey, Colin Carr, Anner Bijlsma, en vele anderen. 's Ochtends nuttigt men er geen ontbijt, maar een cellosuite van Bach. Naast concerten zijn er masterclasses, workshops, en het Nationaal Cello Concours, waarin vrijdag drie finalisten het tegen elkaar zullen opnemen.

Rossini laat de cellogroep minutenlang alleen aan het woord in zijn ouverture *Guillaume Tell*, en dat stuk, met zijn rettelotetot, is dan ook geknipt als startschot voor het openingsconcert. Drie solocellisten treden daar aan: Joris van den Berg, die twee jaar terug het concours won, strijkt zich met glans door het zelden gehoorde Eerste celloconcert van Darius Milhaud heen, Jean-Guihen Queyras levert koelbloedig solospel in de klankenlegpuzzel die Henri Dutilleux *Tout un monde lointain* heeft gedoopt, en Quirine Viersen toont zich een volbloed cellogodin in het zangerige, maar stormachtige Eerste celloconcert van de romanticus Vieuxtemps.

Tweehonderd jaar lang is er voor de cello muziek gemaakt van uit de toetsen van de piano', stelt de Belgische cellist Arne Deforce 's anderendaags in gesprek met Anner Bijlsma, 'maar met de cello kun je heel veel meer klank produceren dan alleen die twaalf tonen.'

Hij demonstreert dat overtuigend tijdens zijn optreden, met bezeten geknars en dubbelloops-glissandi in Xenakis' *Kottos*, en vooral in de fascinerende klankverkenningen van Jonathan Harveys Advaya, waarin de trillingsgetallen van de cello met behulp van elektronica binnenstebuiten worden gekeerd.

Toch ligt het in de aard van de cello om te zoemen en te strelen, zo blijkt wel tijdens het optreden van Celomania, een twaalftstemmig strijkersfront uit Kroatië, dat een goudbruine gloed legt in lustige deunen van obscure grootheden als Shulman en Kuljeric, maar waarlijk groots blijkt in Debussy's *Cathédrale engloutie*.

Nog spectaculairder capriolen zijn te beluisteren bij de componerende cellist Giovanni Sollima. Het succes van diens concertante suite *When we were trees* wordt nog overtroffen wanneer hij met tegen speelster Monika Leskova vierhandig op één cello speelt, waarbij ze zowel noten als ledematen dooreenvechten.

Amsterdamse Cello Biënnale, in Muziekgebouw en Bimhuis, tot en met 25 oktober.

www.amsterdamsecellobiennale.nl

'De cello kan veel meer dan twaalf klanken produceren'